

РОЗДІЛ 1

ДВА КНЯЗІ

Назрівала катастрофа.

Тихо та вкрадливо сичав віск на свічках, тану-чи під рудими язиками вогню, ліниво тріскотіло полум'я в настінних чашах, звивався дим під низькою стелею, малюючи в просторі залу химерні, моторошні ілюзії.

У тіснуватому приміщенні скупчилось небагато народу — десь тридцятьоро людей. Найвірніші та найвідданіші люди, найкращі чаклуни з-поміж цивілів. Саме тут, в одному з підземних залів Чорного замку — резиденції карпатських правителів Вордаків, — відбувалися перемовини щодо подальшої співпраці з іншосвітнім Чародільським Князем.

Теперішній Карпатський Князь Олексій Вордак сидів у незвичному для нього президентському кріслі з високою твердою спинкою, незручним вирізьбленим поруччям, що вгризалось в тіло, і дивився лише на Чародільського Князя.

Від кіптяви сльозилися очі й лоскотало в носі; дим туманив погляд і плунав думки. Молодий правитель докладав неймовірних зусиль, аби виглядати так, як годиться голові цілого князівства. Тому він повагом і обережно, щоб ніхто не помітив, ще дужче випростав спину і глитував клубок, що підкотився до горла. Щось великий чародолець якось підозріло зволікає з відповіддю, змушуючи всіх присутніх у залі нервуватися.

Глузливий і пронизливий погляд сірих очей лякав і дратував молодшого Вордака. Викликав неспокій — гризучий, неприємний, аж до трему в колінах. Що скаже повелитель Чародолу, півдух Рік Стригой, у відповідь на пряму пропозицію підтвердити співпрацю з новим Карпатським Князем?

Пауза на диво затягувалась.

Усі, хто перебував у підземеллі, ніби застигли. Здавалося, час зупинився, завмер назавжди — надто вже довго тривало це напружене, вичікувальне мовчання. Лише чутно було, як особливо вразливі маги силкувались приховати хвилювання за тихими зітханнями і байдужим кахиканням. Від одного слова півдуха Стригоя залежало дуже багато, і невдовзі це слово пролунало.

— Ні, — повагом прорік Чародільський Князь. — Я не згоден співпрацювати з Карпатським князівством, поки трон посідає макоцвітне і нестримане хлопчисько.

І посміхнувся — легко і приязно, ніби вибачаючись за таку прикру фразу. Але в сірих очах уже прослизнула холодна сталь ворожнечі, і Вордак прочитав у погляді чародольця прихований виклик, лихе застереження. Отже, Чародільський Князь не збирається з ним приятелювати. З ним, Олексієм Вордаком, який із примхи долі прийняв титул Карпатського Князя після загибелі батька.

Виходить, Рік Стригой і не думав сприймати його серйозно. Він просто взяв і прибив молодшого Вордака одним ударом, наче муху, що настирливо літає коло самого обличчя. Щоб не дзижчала більше, не сердила і не дратувала великого Чародільського Князя.

Наразі Олексій Вордак усі свої сили витрачав на те, аби не зірватися на ноги й не накинутись на цю зухвалу усміхнену фізіономію, підтвердивши тим самим, що — так, він юний, запальний і неумудрий. Його хистке, досі ще не зміцнене становище можновладця щойно розвалилось, ніби картковий будиночок, купою марних, втрачених можливостей. Якщо не буде укладено мир із великим чародольцем, чи залишаться з Олексієм усі ці похмурі радники, чи повірять у нього, чи підуть за ним, як ішли за старшим Вордаком?..

Цілком усвідомивши все це, Карпатський Князь не витримав і схопився. Випростався на повен зріст.

— Це все, шановний гостю? — холодно кинув він, силкуючись угамувати нестерпне тремтіння рук. — Тоді не смію вас більше затримувати.

Півдух усміхнувся, цього разу поблажливо.

— Так-так, — привітно пробурмотів він. — Та перш ніж я піду, дозвольте дати вам, любий князю, одну пораду... Ой, як важко правити в такому юному віці, повірте мені, я-бо точно знаю... Вам же ще й чверті століття нема, чи не так? А Карпатські гори — непросте князівство. Тут сходяться шляхи багатьох паралельних світів, сотні міжсвітових стежин лежать у цих володіннях... Тепер навіть у Чароділ можна зазирнути... Ласий шматочок для багатьох. Я певен, скоро до вас навідаються гості з сусідніх держав, а відтак і з усього світу підтягнуться. Наскільки я чув, до Дверей у Скелі — проходу в Чароділ, зачиненого через один прикрий випадок, — уже почалося паломництво іноземних магів. Делегації з близького й далекого зарубіжжя їдуть до вас одна за одною. Адже в Карпатах задовго

до того, як ви народилися, шановний князю, відбувалися вельми цікаві речі... Так, тут розташовані найважливіші вузли світосплетінь, про які ви, через ваші вбогі знання і брак життєвого досвіду, навіть гадки не маєте. Ви хоч тямите, наскільки важкий тягар на себе взяли?

Рік Стригой замовк, видно, чекаючи відповіді.

— Батько передав мені Скіпетр і князівський титул, — злостиво, але чітко відповів Олексій Вордак своєму закордонному гостеві. — І я збираюсь нести його з честю до останку. Шкода, що ви не дотримали слова і відмовились від мирної угоди, раніше укладеної з моїм батьком. Але... якось і без вас упораємось.

Чародільський Князь знов усміхнувся:

— Так-так... І все-таки ще одна порада. На вашому місці я б негайно зібрав делегацію до проводиря клану диких Лютогора, віддав би йому Скіпетр і... Вінець, яким ви також володієте, чи не так? Точніше, майже володієте.

Рік Стригой примружив очі, і його обличчя набрало доволі хижого виразу. Він витримав паузу і продовжив суворішим тоном:

— Послухайтеся мене, юний князю, і передайте Лютогорові владу. Авжеж, він лихий, грубий, кровожерливий. Але владний, розумний, досвідчений. Карпатська чаклунська спільнота з радістю підтримає його... Тим паче, що гідних кандидатур не лишилося.

Зачувши це, Олексій Вордак пополотнів.

— А самі, юний князю, відійдіть убік, — наче нічого не помічаючи, вів далі півдух. — Якщо будете поводитись сумирно, він вас помилує.

Інакше я не дам за ваше життя й старого клубка ниток, поточеного мілля. Ви не зможете правити князівством навіть із таким радником, як шановний маг Віртус. А передавши владу Лютогорові добровільно, ви збережете своє молоде життя. Що може бути цінніше?

Треба віддати Карпатському Князеві належне, Олексій Вордак нічим не виказав люті. Навпаки, він сів, розслаблено відкинувся на спинку крісла й удав, ніби серйозно розмірковує над пропозицією чужоземного гостя.

— Зі свого боку можу дати вам будь-яку посаду при моєму дворі, — збагнувши, що миттєвої відповіді не буде, люб'язно продовжив Чародільський Князь. — Зможете спокійно довершити магічну освіту. Одружитесь, нарешті... У нас у Чародолі чимало красунь, які залюбки вийдуть за представника аристократії, яким ви, звичайно, будете до кінця ваших днів.

Мимоволі в молодшого Вордака стислись кулаки. Маг Віртус помітив це й делікатно кахикнув, ніби прохаючи дозволу втрутитися.

— Може, спершу нам усім варто заспокоїтися, — обережно почав свою промову цей хитрий польський чаклун. — І не робити передчасних, квапливих висновків. Відтак добре обдумати наявне становище... Можливо, слід провести повторні перемовини трохи пізніше?

Чародільський Князь скривився, явно не схвалюючи спробу мага Віртуса завершити зустріч на дружній ноті.

— Ні, я своє рішення змінювати не збираюся, — відрізав він. — Співпраці не буде.

— І все ж таки... — не вгавав польський маг.

Але Чародільський Князь урвав його:

— Під час інциденту на горі Кровуші, такого сумного для всіх нас, юний Карпатський Князь довів, що йому довіряти не варто. — У голосі півдуха прозвенів метал. — Через його квапливість, запал, дурість і нездатність контролювати почуття... сталася дуже прикра річ. Було викрадено Золотий Ключ. Навряд чи цей хлопчисько зможе правити князівством, якщо навіть власні емоції йому не підвладні.

Ніби на підтвердження цих слів, Олексій Вордак схопився і одним стрибком опинився перед чародольцем.

— А не пішов би ти, півдуху, — вилаявся він, — зі своєю спів... п-працею! Не пішов би прямо в... — і додав конкретний напрям.

Маги дружно охнули й залякли. Карпатський Князь щойно переступив тонку межу — тяжко образив самого правителя Чародолу, та ще й офіційно, привселюдно!

Проте півдух, безперечно, був задоволений — навіть заусміхався і знову примружив сірі очі. Здавалося, саме цього він і домагався — роздраконити юного князя. Маг Віртус зітхнув, осудливо цмокнув язиком і похитав білою головою.

Тим часом Карпатський Князь ступив крок уперед, підійшовши до півдуха мало не впритул, і вп'явся в нього гнівним поглядом. Чародільський Князь не відступив — навпаки, з цікавістю чекав його подальших дій.

Присутні помітно хвилювалися — назрівав колосальний міжсвітовий конфлікт.

— То ти мстишся мені за Ключ? — несподівано тихо спитав Вордак. — Чи за неї?

Півдух нараз перестав посміхатися. Не зронивши більше жодного слова, він коротко і невимушено вклонився, після чого зник разом зі своїм почтом у туманно-сріблястій імлі ультрапереходу.

Якусь часину присутні пригнічено мовчали, тільки подеколи чулися тяжкі зітхання та несхвальне кахикання.

— Тепер нам хана, — прошепотів Шелл на вухо магу Віртусу. Але в цілковитій тиші його почули всі, хто був у залі.

Ніби ставлячи крапку у справі невдалих перемовин, простір перед князем Вордаком розітнув яскравий вогняний спалах, і в ліве поруччя його крісла встромилася груба залізна стріла з оперенням із совиного пір'я. Якби Карпатський Князь не прибрав цієї миті руку, її роздробило б ущент, як коштовну інкрустацію поруччя, яка вмить розлетілася на друзки.

Цей інцидент навіть невгамовний Шелл не взявся коментувати і лише тяжко, з присвистом, зітхнув.

РОЗДІЛ 2

МОЛЬФАР

Темний ліс сповнився таємничими нічними звуками.

Почулося виття — тужливе й пронизливе. Воно тягнулося й тягнулося, схоже на тяжкий, безпорадний плач, проникало в саме серце, смикаючи, шарпаючи нервові струни, немов

знавіснілий від страху музикант. Хотілося сховатися або, навпаки, теж завити — розділити чужу журбу, вихлюпнути власний відчай.

Аж ось на небі показався перший місяць, а слідом за ним і його братик. Світло обох місяців миттю пробилося крізь густе плетиво гілля дерев — і чорнота лісу розпалася на тисячі потворних ламаних силуетів, наганяючи ще більший страх на людину, що випадком забрела в лісове царство.

Сидіти на товстій гілці було незручно, зате безпечно. Спливло кілька годин від тієї миті, як Каве залізла сюди, побоюючись хижаків, що йшли за нею назирці. Ось уже три ночі поспіль дівчину всюди переслідували сірі тіні невідомих звірів, що за обрисами скидалися на великих вовків. На щастя, вони не наближалися, тримаючись певної відстані, але Каве чула їхнє невдоволене глухе гарчання. І зараз, з острахом вдивляючись у нічну пітьму, дівчина була впевнена, що це моторошне виття-плач — то справа їхніх горлянок, її переслідувачів. Чи зможе вона сьогодні поспати? Хоч на кілька годин відключити свідомість від шурхоту і таємничого лісового багатоголосся...

Так, нічний Чародільський ліс був страшний, та значно більше дівчину лякала невідомість, що нагадувала довгу звивисту дорогу, яка щезає десь там, у тумані далекого й непевного майбутнього.

Каве вирішила для себе: якщо Великий Мольфар не з'явиться до наступного ранку, вона просто піде далі навмання, наосліп, поки цей ліс не закінчиться.

Щоправда, подорож уже розтяглася на три доби.

Її шлунок судомило від самого лише спогаду про гіркі сироїжки. Іноді вдавалося знайти білий гриб або «оленячі ріжки»; тоді Каве змушувала

спалахнути кілька гілок, швиденько підсмажувала гриби на невеличкому вогні й похашцем їла, водночас гасячи вогнище і швидко розвіюючи дим. Відтак квапливо прямувала далі, побоюючись можливої гонитви. І якби не три волохаті тіні, що з'являлися поблизу, коли смеркалося, і переслідували до самого світанку, Каве могла б привітати себе з доволі успішним виживанням у лісі цього нового чарівного світу.

На жаль, перебування в Чародолі серйозно позначалося на її магічних навичках: зараз Каве могла запалити тільки слабенький вогник. Не вдавалося жодне заклинання виманювання, за допомогою якого так просто добути будь-яку річ, будь-яку їжу! Усі спроби дівчини відтворити хоча б маленьку, нескладну ілюзію, викликати клубок або градовий ніж з особистого астрального сховища, наявного в кожного мага, не давали результатів.

Що ж це за чудодійний світ, де не можна чаклувати?! Лише суха гілка спалахувала крихітною пелюсткою полум'я, скоряючись сердитому погляду Каве і даючи можливість підсмажити гриби. Звичайно, її дуже тішило, що атмосфера іншого світу дозволяє дихати на повні груди, дерева схожі на дерева, гриби виявилися звичайними грибами, а ягоди ранньої суниці — ягодами ранньої суниці. І коли б не два місяці, що з сутінками виповзали на небо (один — звичайний осяйний жовтий диск, а другий — удвічі більше кружало, але з менш яскравим світінням), Каве визнала б прабатьківщину карпатських чаклунів доволі звичайною. Бо, крім другого місяця, нічого такого чарівно-дивовижного їй не зустрілося. Навпаки — навіть її особисті чародійні здібності зникли водномить, ніби вранішній сон!

З огляду на все, Двері в Скелі вивели Каве з Карпатських гір у саму лісову глушину Чародолу, і було геть не зрозуміло, чи можна розшукати поблизу людське житло. Деревя тут росли високо й густо; іноді зустрічалися повалені бурею стовбури, але серед них не було спиляних або зрубаних — мабуть, дроворуби рідко заходили в ці хащі. Каве часто доводилось підійматися на пагорби, а на вузьких, зарослих дикими чагарниками й терном стежинах траплялися камені й брили шаруватої породи — напевно, десь поблизу є невисокі гори. Можливо, треба піднятися на одну з них і добре оглянути околиці.

Десь сполохано скрикнув птах, повертаючи Каве до дійсності. Вона прислухалась — тихо... Та щойно дівчина обережно звисла ногу з гілки, з темряви оприявнилася в стрибку чорна постать звіра і клацнула зубами коло самої ступні. Ніби справжня білка, Каве шаснула вгору по дереву. Краще вже просидіти в гіллі аж до перших морозів, аніж драгувати цих дивних звірюк босими ногами. Скоріш би світанок... Тоді переслідувачі напевно зникнуть і вона пройде більше шляху, ніж сьогодні. А для цього треба відновити сили — спробувати хоч трішки поспати...

Каве глибоко позіхнула, вмощуючись зручніше, коли раптом її ніздрі залоскотав їдкий, але приємний запах сухого горілого дерева — хтось недалеко розпалив багаття.

«Ну що, довго ще сидітимеш на дереві? — почула Каве уявний виклик. — Спускайся, мої діти тебе не зачеплять».

Голос був знайомий, причому нещодавно десь почутий...

«І поквапся, черепахо. Бо й без тебе клопотів повно».

Дівчина рвучко випросталася — жалібно хруснула тонка гілка, ненароком зачеплена плечем.

Та це ж він, Великий Мольфар, якого вона так сподівалася зустріти! Стародавній карпатський маг, людина-дракон, який зовсім недавно скинув із себе гору і втік у невідомому напрямку. Виходить, вона не помилилася, чекаючи на зустріч із ним!

«Я ж сказав, звірі тебе не зачеплять. — У голосі мага почулося знайоме з минулих розмов роздратування. — Повір мені і злізай уже нарешті».

Каве обережно спустилася на нижні гілки. Напрояк трохи почекала, вдивляючись у темні нетрі. Несподівано спалахнув вогник, яскравий і пекучий, коло самого її обличчя. Каве зіскочила на землю, відмахуючись від надокучливої світної мошки, але вогник випередив її, покружляв навколо носа, дратуючи, і повільно рушив до найближчих чагарів.

Видно, це карпатський маг послав живий ліхтарик, щоб освітлювати їй шлях. Каве покірно почалапала босоніж по вологому лісовому моху, намагаючись обходити колючі гілки хмизу і товсте, вузлувате коріння, що скрізь випиналося із-під землі, — стовбури росли так близько, що верхівки дерев спліталися між собою гіллям.

Нарешті попереду блиснуло яскраве світло, і дівчина вийшла на невелику галяву. Коло багаття, зручно вмовстившись на старому, почорнілому від гнилизни корчі сидів чоловік.

Судячи з усього, це й був сам Великий Мольфар — стародавній маг, нещодавно звільнений Каве з полону гори за допомогою

градового ножа. Наразі карпатський маг виглядав інакше, ніж під час їхньої першої зустрічі: старий, але вельми кремезний на вигляд, високий і широкоплечий. Розумне, живе лице з пильними сірими очима обрамлювали пасма сивого волосся, заплетеного ззаду в кудлату косу, у лівому вусі блищала золота сережка у вигляді півмісяця, облямованого чорною смугою. Довершували образ карпатського мага просторий сірий балахон у зборках, підперезаний широким, сплетеним зі шкіряних смужок поясом, — звичайне вбрання сільських чабанів, — і носки коричневих, трохи розтоптаних шкіряних чобіт, що виглядали з-під одягу.

Біля ніг мага лежали, притулившись одне до одного, троє звірів. У цих тварин було густе чорне хутро з нерівними рудими підпалинами, довгасті вузькі пащі, які не приховували гострих іклів, і тонкі хвости з наконечниками, які, б'ючись об землю, глухо стукотіли. Появу Каве звірі зустріли байдуже, хоча вона ладна була закластись, що зовсім недавно один із них хотів хапнути її за ногу.

Каве ще не бачила великого мага в цій подобі, однак відразу помітила, що на ньому лежить ілюзія. Причому ілюзія багаточарова, справжнього обличчя так просто не розгедиш... Проте Каве подумки привітала себе, що здатність розрізняти приховані личини залишилася при ній. Отже, не все так погано з її чарівним хистом у цьому світі.

— Доброї ночі, — привіталася Каве.

Мольфар не відповів, оскільки був зайнятий важливою справою: насаджував сосиски на тонкі міцні прутики і зараз же сунув їх у вогонь.

Стиха затріщала, лускаючись, шкірка, і засичав м'ясний сік. Від запаху смажених сосисок у Каве запаморочилось у голові, а в животі гучно забурчало.

— Не чекала зустрічі? — не дивлячись на дівчину, спитав маг.

Щоб відповісти, їй довелося ковтнути слинку.

— Навпаки, я знала, що ви прийдете, — не уважно мовила Каве, намагаючись не дивитися на прутики з сосисками. — Ви ж хочете забрати ваш Золотий Ключ.

— Та нащо він мені?

Каве сторопіла.

— На це питання тільки ви самі зможете відповісти. — Вона не приховувала іронії в голосі. — Гадаю, ви довірили його мені, бо я мало не єдина, хто не хоче володіти цим дивним Ключем.

— Авжеж, саме так, — погодився маг, так і не дивлячись на дівчину. — І я радий, що ти не віддала Ключ своєму іменитому другові, — продовжив він, по черзі перевертаючи прутики з сосисками. — Хоча, правду кажучи, здивований. Виходить, дарма я так самовпевнено думав, що пізнав усі тонкощі людського ества... Ану, сідай отут. — Він ляснув по трухлявій деревині, показуючи місце поруч із собою.

Каве сіла на самий краєчок, з осторогою зиркаючи на трьох кошлатих звірів, що розляглися коло ніг мага. На її подив, вони не виявляли особливої цікавості до сосисок.

— Так, мене здивував твій учинок, — сказав Мольфар. — Втім, значно більше мене вразило інше: як це чародолець силоміць не забрав його в тебе?

— Не встиг, — лаконічно кинула Каве.

— До речі, я вже чув, що ти примудрилася зачинити Двері в Скелі перед самим його носом. І він тобі не перешкоджав.

Каве тільки знизала плечима.

— Князь затіяв свою гру... — задумливо промовив карпатський маг. — Швидше за все, тобі пощастило. Та і йому теж: якби Ключ опинився в нього, я викликав би його на двобій і вбив. Все одно давно збирався.

Каве так розсердилася, що на якусь мить забула про голод. Вона навіть розтулила було рота, аби висловитись доволі грубо.

Та маг випередив її:

— Заспокойся, відьмо. Ти тут ні при чому, це старі рахунки. Ох, як я зголоднів. А ти як почувашся?

— А ви як гадаєте? — огризнулася Каве.

Вона втомилася, була брудна й розкошлана, хотіла їсти, а ще дужче — спати. Та найжахливіше — вона відчувала, що Великий Мольфар до чогось хилить, але прямо висловитися не поспішає.

— Те, що Ключ вибрав тебе, — повагом почав карпатський маг, — ще нічого не означає. Зрештою, всі можуть помилятися, навіть могутня річ, що наділена магічною душею і вийшла з-під руки великого майстра...

Каве мимоволі звела очі до неба. Ох і хвалько цей маг, дарма що справді великий майстер.

— Похвальба від похвали разюче відрізняється, — точно розгадавши її думку, відповів той. — Похвальба завжди незаслужена і веде до марнославства, а похвала — заслужена і тому від початку чиста. Якщо тобі є чим пишатися, розповідай про це сміливо.

Каве не могла не визнати, що певна частка правди в цих словах є. Втім, наразі її більше хвилювали сосиски, які вже починали підгорати.

— Мало того, — додав маг, — якби люди частіше хвалили себе, то були б значно добрішими, веселішими і життєрадіснішими, жили б у мирі й гармонії.

— Угу, сам себе не похвалиш — весь день... — Дівчина прикусила язика, згадавши негречне закінчення відомої приказки, і зникла. — Словом, сумний ходиш.

Маг гмикнув, скинув гарячі сосиски в похідну залізну миску, що стояла біля нього на корчі, і насадив на прутики наступну партію.

Звірі враз підвели голови, принюючись, їхні ніздрі схвильовано розширилися.

— Скажіть, а як ви мене знайшли? — обережно поцікавилася Каве.

Замість відповіді маг промовисто зиркнув на ланцюжок із Ключем, що обвивав тонку шию дівчини.

— Я завжди знатиму, де він. А поки ти носиш цю річ, знатиму, і де ти. Я ж створив його, тому між нами міцний зв'язок.

— Скажіть, а так із будь-якою річчю, яку ви... м-м... створили?

— Авжеж.

— А чи не знаєте ви тоді... — Дівчина затнулася, міркуючи, як би ввічливіше висловити своє прохання. — Словом, можете дізнатися, хто зараз володіє Карпатським Вінцем?

— Можу, — несподівано легко погодився маг. — По правді, я і сам хотів подивитись.

Мольфар дзвінко клацнув пальцями, і перед обличчям Каве з'явилася велика веселкова

бульбашка з тоненькими стінками. Усередині неї горіла жовтогаряча пелюстка полум'я. Колись схожу кулю дівчина бачила в кімнаті пані Кари — англійської відьми-наставниці і прабаби Каве водночас.

На тонких стінках кулі з'явилися темні рухливі плями, здійнялися вихори, захилиталися розпливчасті обриси якихось предметів. Невдовзі зображення прояснилося і стало чітким: Каве побачила знайому смугасту вітальню. На дивані перед вогнем, який палахкотів у каміні, сиділа сама пані Кара і...

Каве шумно вдихнула повітря: в руках англійської наставниці сяяв смарагдами Вінець карпатських князів.

— От гадюка стара! — вихопився в неї розлючений вигук.

Маг скинув на дівчину поблажливий погляд:

— Сподіваюсь, не я?

— До чого тут ви? — пробурчала відьма, докоряючи собі за нестриманість. — Вибачте, я вилаялася з несподіванки.

— Гадаю, ти не в курсі останніх новин, — зауважив маг і нарешті запропонував дівчині миску зі ще гарячими запашними сосисками.

— Спасибі. — Насилу подякувавши, Каве відкинула геть пристойність і жадібно взялася за їжу. Цієї хвилини вона почувалася хижаком, якому не давали м'яса цілий рік.

— Новий князь зобов'язаний передати взятий на якийсь час Карпатський Вінець одній із хранительок. А оскільки перша далеко, то довелося віддати його другій — твоїй старій... родичці. Щоправда, і сама Мар'яна тримає в руках

лише ілюзію Вінця, бо жоден із карпатських символів влади не може покинути рідні місця.

— Це я добре знаю, — кивнула Каве, пригадавши свої прогулянки на повний місяць.

— Та все ж таки Вінець належить молодому князеві, — задумливо продовжив карпатський маг. — Якби малому вдалося здобути третій символ влади, Державу, він став би повноправним князем. Мало того, зрівнявся б у правах із нашим добрим знайомим — зухвалим чародольцем-півдухом... Що ти думаєш далі робити? — за мить запитав він.

Каве смикнула плечима. У неї вималювався такий-сякий план дій, та вона воліла не ділитися своїми міркуваннями з Великим Мольфаром.

— А я знаю. — Маг суворо глянув на неї. — Ти вирушиш у Фортуну — столицю Чародолу — і візьмеш участь у Чаклуні.

— Що-що? — отетеріла Каве. — З якого це дива?!

Мольфар нагородив дівчину ще одним суворим поглядом.

— Ти все одно зав'язла в цій історії по вуха. Коли вже Золотий Ключ тобі довірився, доведеться зайнятися його таємницею. Час досліджувати власний дар, шановна відьмо. Ні прабаба Мар'яна, ні Мстислав Вордак, ні його головний ворог Лютогор, ані сам Чародільський Князь не змогли розгадати твого дару, списуючи всі твої успіхи то на просте везіння, то на непросте. Погодься, цікаво виходить.

— Кому як, — буркнула Каве. — Скажу вам відверто, у мене нема ані найменшого бажання брати участь у якомусь там Чаклуні, та ще, як я розумію, під самим носом у Чародільського Князя, раз усе це відбуватиметься в його столиці.

— Так і є, — задоволено відгукнувся маг. — Але іншого виходу в тебе все одно немає. Я б дуже не радив повертатися в Карпати: Лютогор, як і раніше, сильний. До того ж від омріяного титулу Єдиного Карпатського Князя його відділяє лише життя хлопчиська. А ти, спокуснице, здатна чинити вагомий тиск на бідолаху Вордака-молодшого. Чи в тебе є інші думки щодо цього?

Каве не мала що сказати.

Звісно, клятий Мольфар тисячу разів правий. Але ж вона сподівалася віддати Ключ цьому нестерпному магу-дракону, а потім повернутися в Карпати, щоб допомогти Льошці. Спершу передати йому Вінець назавжди; а з двома символами влади можна й за третій поборотися. Добре, якщо прабаба міркує так само... Напевно вона мріє про поразку Лютогора. Бо ж якщо проводир диких згине, розвіється і його закляття, і тоді пані Кара зможе повернутися в Карпати, не боячись, що її перетворять на золоте кільце на його магічному поясі.

Проте як Льошка поставиться до повернення Каве? Сама вона страшенно переживала за їхню сварку, хоч і розуміла, що інакше вчинити не могла: якби вона віддала Ключ хлопцеві, Чародільський Князь просто розтоптав би нового Карпатського Князя... Може, пішов би на нього війною? Підіслав би вбивць? Чи викликав на двобій... У будь-якому разі такий ворог Олексію Вордаку геть не потрібен.

Але тепер, коли Карпатський Вінець усе-таки опинився у прабаби, пані Кари, справа обернулась трохи інакше. Лишається сподіватися, що вона захоче поставити на молодшого Вордака, а не на Лютогора... Але ж... стара відьма приятелює

з Чародільським Князем! Каве розгублено потерла скроні: від усіх роздумів голова гула, як великий монастирський дзвін.

— Отже, план такий, — ніби не помічаючи збен-теження дівчини, промовив маг. — Я зараз відкрию тобі швидкий дзеркальний шлях до земляків. Це хороші хлопці, не раз мене виручали. У них познайомишся з дівчинкою на ім'я Тай. Мені казали, що вона змалку мріє стати вищою відьмою Чародолу й тому знає все про Чаклун... Ти назвешся їм фахівцем з ілюзій — вони його давно шукають для одної цікавої справи... Тож нагода саме доречна. А далі так: ти допоможеш їм в одній делікатній справі, а натомість Тай розповість, як потрапити хоча б до турнірної групи чарів-учасників.

— Чарів?

Карпатський маг здивовано глянув на дівчину.

— Ох, я й забув! Старію... — Він гмикнув. — У Чародолі всіх чарівників і відьом прозивають чарами. Не чаклувати, мовляв, а чарувати. Чаклун — чар, відьма — чара. У тутешніх місцях живуть різні люди, і деякі мають доволі дивну зовнішність. Але майже в усіх є природні магічні здібності — сама земля дарує чародольцям чарівну силу. Простий народ широко користується різними замовленими амулетами, браслетами, перснями, чарівними ножами... Але магічного мистецтва, як ти сама чудово знаєш, треба довго вчитися, і мало хто згоден присвятити все життя вивчання заклинань. Тим паче, що не кожен цього гідний... А хто гідний — покаже Чаклун. Ось чому турнір має таку велику славу. Подивитися на цю подію приїздять люди з усього Чародільського світу.

